Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Arrest

nr. 353 118 van 16 september 2026
in de zaak RvV X / IX

In zake: **X**

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat N. DIRICKX**
Italiëlei 213
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 3 maart 2026 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 9 januari 2026 tot intrekking van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 14quater).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, oud, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2, oud, van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 17 april 2026 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 28 april 2026.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 20 september 2023 diende verzoeker, die op dat moment minderjarig was, samen met zijn drie minderjarige broers en zussen een gezinsherenigingsaanvraag in, in functie van hun Marokkaanse moeder die in België verblijft.

Op 18 juni 2024 werd de gezinsherenigingsaanvraag van verzoeker goedgekeurd en op 9 augustus 2024 werd hij in het bezit gesteld van een A-kaart.

Op 29 april 2025 diende verzoeker samen met zijn minderjarige broers en zussen bij de administratieve diensten van de stad Antwerpen een aanvraag in tot verlenging van zijn verblijfsrecht.

Op 16 oktober 2025 werd de aanvraag tot verlenging van het verblijf, ingediend door de Marokkaanse moeder van betrokkenen, geweigerd. Zij werd op 1 augustus 2025 afgevoerd wegens verlies van verblijfsrecht.

Op 16 oktober 2025 wordt de aanvraag tot verlenging van het verblijfsrecht, ingediend door verzoeker – die intussen meerderjarig is geworden – en zijn minderjarige broers en zussen, door de administratieve diensten van de stad Antwerpen aan de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt.

Op 29 januari 2026 neemt de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie een beslissing tot intrekking van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 14quater), aan verzoeker ter kennis gebracht per aangetekende brief. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 13, §4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 26/4, §2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt er een einde gesteld aan het verblijf in het Rijk van:
Naam: H.
Voorna(a)m(en): Y.
Nationaliteit: Marokko
Geboortedatum: (…)
Geboorteplaats: Oujda
Identificatienummer in het Rijksregister: (…)
Verblijvende te: (…)

gemachtigd tot een verblijf op basis van artikel 10bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden:

X er werd een einde gesteld aan het verblijf van de vreemdeling die vervoegd werd op basis van artikel 13, §3, van de wet (artikel 13, §4, eerste lid, 1°).

Overeenkomstig de overgangsmaatregelen bedoeld in artikel 24 van de wet van 18 juli 2025 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, wordt de verblijfsaanvraag onderzocht overeenkomstig artikel 10bis, zoals geformuleerd vóór de inwerkingtreding van de wet van 18 juli 2025.

Betrokkene verkreeg een verblijfsmachtiging op basis van gezinshereniging artikel 10bis in functie van zijn moeder mevrouw B. N. (RR: (…)), hierna de referentiepersoon. Betrokkene werd op 09.08.2024 in het bezit gesteld van zijn eerste A-kaart met geldigheidsduur tot 31.07.2025. Op 29.04.2025 diende betrokkene een aanvraag in voor de verlenging van zijn verblijfsmachtiging. De verlengingsaanvraag bereikte onze dienst echter pas op 16.10.2025.

De dienst Lang Verblijf stelde op 16.10.2025 een instructie op waaruit blijkt dat het tijdelijk verblijf (A-kaart) van de referentiepersoon verstreken is sinds 31.07.2025. De referentiepersoon heeft sedertdien geen verlenging bekomen. Bijgevolg verloor de referentiepersoon haar verblijfsrecht op de eerste dag die volgde op de einddatum van de A-kaart. De dienst Lang Verblijf gaf de instructie om mevrouw B. N. uit het rijksregister te schrappen wegens dit verlies aan verblijfsrecht. Conform de gegevens uit het rijksregister werd de referentiepersoon effectief op datum van 01.08.2025 afgevoerd wegens verlies van verblijfsrecht.

Aangezien de referentiepersoon al geruime tijd en tot op heden geen verblijfsrecht meer heeft, wordt er bijgevolg een einde gesteld aan het verblijf in het Rijk van betrokkenen.

Wanneer een einde wordt gesteld aan een dergelijk verblijf, is het wel degelijk de bedoeling dat er rekening wordt gehouden met de aard en hechtheid van de gezinsband van de betrokken persoon, met de duur van zijn verblijf in het Rijk, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst (zie daartoe art. 17 van de richtlijn 2003/86).

Met betrekking tot de duur van betrokkene zijn verblijf in het Rijk dient te worden vastgesteld dat betrokkene zich op 31.01.2024 aanbood bij het gemeentebestuur om een aanvraag voor een machtiging tot verblijf in te dienen. Betrokkene werd gemachtigd tot verblijf op 18.06.2024. Op basis van de aanwezige documenten in het dossier blijkt dat betrokkene reeds sinds 25.10.2022 schoolliep in België. Het vermoeden bestaat dat betrokkene voorafgaand aan zijn aanvraag tot verblijf reeds in België verbleef. Echter kan dit illegaal verblijf niet in rekening worden gebracht als humanitair element. Uit een illegaal verblijf kunnen namelijk geen rechten worden geput. Verder is het niet duidelijk of betrokkene momenteel nog in België verblijft daar de referentiepersoon terug is gekeerd naar Marokko. Op basis van bovenstaande kan worden besloten dat betrokkene slechts ongeveer anderhalf jaar legaal in België heeft verbleven. De duur van het verblijf van betrokkene in België is niet dermate lang dat het inhumaan zou zijn actueel een einde te stellen aan het verblijf dat werd uitgeoefend.

Bovendien is het redelijk te stellen dat er in hoofde van betrokkene nog steeds sprake is van het bestaan van familiebanden, culturele en sociale banden met het land van herkomst. Gezien alle gezinsleden dezelfde nationaliteit dragen is het redelijk aan te nemen dat zij nog steeds goed vertrouwd zijn met hun eigen moedertaal, alsook nog voeling hebben met alles en iedereen die zij in hun land van herkomst hebben achtergelaten omwille van hun migratie naar België. Het feit dat de referentiepersoon terugkeerde naar Marokko bevestigt bovenstaande. Het gegeven dat betrokkene zich de Nederlandse taal (deels) eigen heeft gemaakt en kon doorstromen naar de studierichting wiskunde wetenschappen doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Hoewel beiden gezien worden als positieve elementen in het dossier van betrokkene zijn deze onvoldoende om in hoofde van betrokkene te kunnen spreken van een duurzame verankering in België of een daadwerkelijke bijzondere band met België. Verder zijn er geen aanwijzingen dat betrokkene geen enkele band zou hebben met Marokko.

Wat betreft het gezinsleven, alsook de aard en hechtheid van de gezinsband, blijkt uit het dossier dat de referentiepersoon niet langer gemachtigd is tot verblijf, haar gezin verliest bij deze ook het recht op verblijf op basis van gezinshereniging. Elk lid van het gezin krijgt dezelfde beslissing, aldus verliezen zij allen gezamenlijk het recht op verblijf. De gezinsleden worden niet van elkaar gescheiden noch uiteengerukt. Uit het administratief dossier van de referentiepersoon en de minderjarige zussen en broer van betrokkene blijkt dat de referentiepersoon op 02.11.2025 België verliet en terugkeerde naar Marokko. Bij het indienen van een aanvraag tot gezinshereniging werd gesteld dat betrokkene zijn vader in Marokko verbleef. Betrokkene zou evenwel geen band hebben met zijn vader. Uit de 'akte van toestemming' (d.d. 17.07.2023) blijkt dat betrokkene en zijn jongste broer (geboren op 23.07.2021) dezelfde biologische vader hebben. Het is niet ondenkbaar dat de biologische vader geen vreemde is voor betrokkene. Er kan worden besloten dat het gezinsleven baat heeft bij een terugkeer van betrokkene naar Marokko.

Geen van de ander voorgelegde documenten waaronder het bewijs van mutualiteit, de huurovereenkomst, de loonfiches op naam van de referentiepersoon hebben betrekking op de te onderzoeken humanitaire elementen. Zij doen dan ook geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen.

Op basis van het bovenstaande kan worden geconcludeerd dat de reeds genoemde humanitaire elementen geen verschil maken bij het nemen van deze beslissing tot beëindiging van het verblijf van betrokkene op basis van artikel 13, §3, van de wet (artikel 13, §4, eerste lid, 1°).

Indien betrokkene van mening is dat hij door de situatie in zijn land van herkomst bescherming moet krijgen, staat het hem vrij om de hiervoor in de wet uitgestippelde procedure te volgen. Op basis van de informatie die heden ter beschikking is in het dossier, kan er niet toe besloten worden dat hem bij terugkeer naar zijn voormalige verblijfplaats, een mensonwaardige behandeling te wachten staat.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7,1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken."

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 13 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 8 van het Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het zorgvuldigheidsbeginsel, het evenredigheidsbeginsel en van het materiële motiveringsbeginsel.

Ter adstruering van zijn eerste middel, zet verzoeker het volgende uiteen:

"-i-
Verwerende partij trekt in de bestreden beslissing het verblijfsrecht van de verzoeker in en beveelt hem het grondgebied te verlaten.
Zij verwijst hiervoor naar artikel 13Vw.
Artikel 13 Vw bepaalt:

" § 3. De minister of zijn gemachtigde kan in één van de volgende gevallen een bevel om het grondgebied te verlaten afgeven aan de vreemdeling die gemachtigd werd om voor een beperkte tijd in het Rijk te verblijven ingevolge deze wet of ingevolge de bijzondere omstandigheden eigen aan de betrokkene of ingevolge de aard of de duur van zijn activiteiten in België :
1° indien hij langer dan deze beperkte tijd in het Rijk verblijft;
2° indien hij niet meer voldoet aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden.

3° [4 ...]4
[4 [7[8 Wanneer de in het eerste lid bedoelde vreemdeling vergezeld of vervoegd werd door een in artikel 10, § 1, eerste lid, 4° tot 6°, bedoeld familielid]8]7, houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokkene, de duur van zijn verblijf op het grondgebied van het Rijk, het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van oorsprong.]4"

Verzoeker kan hier niet mee akkoord gaan.

-ii-

Conform art. 13 §4 Vw. kan er door de minister of zijn gemachtigde een einde gesteld worden aan het verblijf van de in artikel 10bis, § 2 bedoelde familieleden.

Verweerder heeft nagelaten te motiveren waarom de beëindiging van het verblijfsrecht van verzoeker noodzakelijk zou zijn, vooral aangezien verweerder beschikt over een mogelijkheid en niet over een dwingende verplichting op dit punt.

Verzoeker heeft nochtans zich ten volle geïntegreerd heeft, spreekt Nederlands en volgt hier les aan de universiteit te Antwerpen, hij zorgt voor zijn minderjarige zussen en broer. Verzoeker is als minderjarig kind naar België gebracht en is hier naar school gegaan.

Dat verweerder dan ook geenszins afdoende heeft aangetoond waarom het verblijfsrecht van verzoeker per se diende ingetrokken te worden.

Gelet op de gegeven discretionaire bevoegdheid om al dan het verblijfsrecht van verzoeker in te trekken diende verweerder in casu immers te preciseren waarom de intrekking van het verblijfsrecht van verzoeker absoluut noodzakelijk was, quod non.

"Wanneer de toepasselijke regelgeving aan het bestuur de vrijheid laat om al dan niet een beslissing te nemen, of de keuze laat tussen verschillende mogelijke beslissing, is het bestuur verplicht zijn keuze te verantwoorden. Ook bij de invulling van vage normen, zal een uitgebreider motivering noodzakelijk zijn. De precieze, concrete motieven moeten uitdrukkelijk en nauwkeurig worden vermeld. Een discretionaire bevoegdheid ontslaat de overheid dus geenszins van de verplichting tot formele motivering, wel integendeel. In dat geval dringt de motiveringsplicht zich nog meer op als niet te verwaarlozen waarborg en zelfs de enige waarborg tegen willekeur" (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, administratieve rechtsbibliotheek – algemene reeks, VII, Formele motivering van bestuurshandelingen, Brugge, Die Keure, 1999, 149, nr. 185).

Verweerder heeft dan ook nagelaten grondig te motiveren waarom het absoluut noodzakelijk was het verblijfsrecht van verzoeker in te trekken, hoewel de discretionaire bevoegdheid, welke voortvloeit uit artikel 13 §4 Vw., dit voorziet.

De bestreden beslissing schendt dan ook de artikelen 13 §4 Vw. en 62 Vw. en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en dient vernietigd te worden.

ii.
Overeenkomstig artikel 13, § 3, tweede lid en § 4, derde lid van de Vreemdelingenwet, dient verweerder rekening te houden met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de verzoeker, de duur van zijn verblijf op het grondgebied, het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van oorsprong.

Dit vormt een omzetting van artikel 17 van de Richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging.

In de bestreden beslissing, namelijk de bijlage 14 quater, afgegeven aan verzoeker, houdt verweerder geen rekening met de duur van het verblijf van betrokkene in het Rijk.

In de bestreden beslissing wordt gesteld dat er geen rekening kan gehouden worden met het illegaal verblijf dat voorafgaat aan de A-kaart. Dat uit illegaal verblijf geen rechten kunnen worden geput.

Echter was verzoeker voor de toekenning van de A-kaart minderjarig en heeft hij zelf niet de keuze gemaakt om hier in illegaal verblijf te vertoeven. Wel is hij hier steeds naar school gegaan en studeert hij nu verder. Het illegaal verblijf kan verzoeker niet worden verweten en integendeel heeft hij steeds alles gedaan om zich te integreren: school en verder studeren.

In de bestreden beslissing wordt daarom ten onrechte gesteld dat er geen rekening kan worden gehouden met zijn langdurig verblijf.

De bestreden beslissing schendt artikel 13 §4 Vw."

2.2 In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, van artikel 8 van het EVRM, van artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht.

Ter adstruering van zijn tweede middel, zet verzoeker het volgende uiteen:

"-De bestreden bepaalt het volgende:

"Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis is artikel 7§ 1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken."

-Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet stelt dat de verwerende partij bij het nemen van elke beslissing tot verwijdering rekening dient te houden met specifieke persoonlijke omstandigheden.

Art. 74/13 VW. stelt de objectieve verplichting in om rekening te houden met de in dit artikel vermelde omstandigheden, gezien het hier om een verplichting gaat die de wet oplegt en dit ter omzetting van art. 5 van de terugkeerrichtlijn 2008/115/EG:

"bij de tenuitvoerlegging van deze richtlijnen houden de lidstaten rekening met:

a) het belang van het kind;

b) het familie – en gezinsleven;

c) de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land, en eerbiedigen zij het beginsel van non – refoulement."

-Artikel 41 van het Handvest: Recht op behoorlijk bestuur

"1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen en organen van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

-het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen,
-het recht van eenieder om toegang te krijgen tot het dossier hem betreffende, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en het zakengeheim,

-de plicht van de betrokken instanties om hun beslissingen met redenen te omkleden.

…"

Het hoorrecht, zoals neergelegd in artikel 41 van het Handvest dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt, verzekert het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen. Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie vormt het hoorrecht een algemeen beginsel van Unierecht (HvJ 22 november 2012, C-2n/ll, M.M., ro. 81-82). Het hoorrecht maakt ook deel uit van de grondrechten die bestanddeel zijn van de rechtsorde van de Unie en die verankerd zijn in het Handvest. Dit hoorrecht dient niet enkel door de instellingen van de Unie te worden erkend, maar aangezien het een algemeen beginsel van het Unierecht betreft, ook door de overheidsinstanties van alle lidstaten wanneer zij beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen, zelfs al schrijft de toepasselijke regelgeving een dergelijke formaliteit niet expliciet voor (Zie artikel 51 van het Handvest en de toelichtingen bij het Handvest van de grondrechten Pb.C. 14 december 2007, afl. 303; Zie ook HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, ro. 38 en HvJ 22 november 2012, C-2n/ll. M.M., ro.86.) Het hoorrecht kent een algemene toepassing. Het Hof heeft steeds gewezen op het belang van het recht om te worden gehoord en op de zeer ruime strekking ervan in de rechtsorde van de Unie. Vaste rechtspraak van het Hof stelt dan ook dat dit hoorrecht van toepassing is in iedere procedure die tot een bezwarend besluit kan leiden, d.i. een besluit dat de belangen van de betrokken persoon ongunstig kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277111, M.M., ro. 85 en de daar aangehaalde rechtspraak).

Het hoorrecht zoals gewaarborgd door artikel 41 van het Handvest lijkt in casu derhalve van toepassing.
In dit verband dient tevens te worden gewezen op het bepaalde in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, waarin zoals hierboven reeds vermeld, uitdrukkelijk is voorzien dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals deze onder meer voortvloeien uit artikel 8 van het EVRM. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet vormt tenslotte de omzetting van artikel 5 van de richtlijn 2008/118/EU en lijkt een individueel onderzoek noodzakelijk te maken. Opdat de verplichting tot het voeren van een individueel onderzoek in het kader van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, als omzetting van artikel 5 van richtlijn 20061115/EU, een nuttig effect kent, dient de betrokken vreemdeling in staat te worden gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure waarbij een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgeleverd, aangezien in de huidige stand van de procedure niet kan worden uitgesloten dat een dergelijk besluit de belangen van een vreemdeling aanmerkelijk ongunstig kan beïnvloeden.

Volgens vaste rechtspraak van het Hof leidt een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383113 PPU, M.G. e,a., ra. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31 j 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288196, Jurlspr. bil. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Vongjian Housewares & HardwarelRaad, C 141/08 P, Jurispr. blz. 19147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80).

In casu leidt het verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen tot een onregelmatigheid, en zonder deze onregelmatigheid had de procedure een andere afloop kunnen hebben.

Er werd in de bestreden beslissing geen rekening gehouden met de specifieke situatie van de verzoeker. Verzoeker is student aan de universiteit en zorgt voor zijn minderjarige zussen en broer. De moeder vraagt een single permit aan in Marokko en komt weldra terug naar België. Verzoeker kan bij uitvoering van de bestreden beslissing niet verder studeren. Hij kan ook zijn schoolgaande en schoolplichtige minderjarige zussen en broer niet achterlaten.

Noch uit de bestreden beslissing noch uit het administratief dossier blijkt dat met deze elementen rekening werd gehouden, zodat een schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet en artikel 8 EVRM voorligt.

Gelet op dit alles is er sprake van een kennelijk disproportionele en kennelijk onredelijke beslissing, dewelke in strijd is met de bepalingen en de geest van artikel 8 EVRM. De bestreden beslissing maakt tevens een schending van de hoorplicht als algemeen beginsel van Unierecht in combinatie met voormeld artikel 74/13 uit. De bestreden beslissing dient dan ook te worden vernietigd"

2.3 In zijn nota met opmerkingen repliceert verweerder als volgt:

"In de middelen wordt de schending aangehaald van artikel 8 EVRM, van artikel 13 van de Vreemdelingenwet, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering inzake bestuurshandelingen, alsook van het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

Tevens haalt verzoekende partij de schending aan van artikel 74/13 Vw. en van artikel 41 van het EU-Handvest.

Verzoekende partij benadrukt dat hij zijn studies secundair onderwijs in België heeft afgewerkt, dat hij zich ten volle geïntegreerd heeft, dat hij studeert aan de Universiteit van Antwerpen, dat hij voor zijn minderjarige zussen en broer zorgt. Verzoeker stelt tevens dat hij als minderjarige naar België is gekomen.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de bestreden beslissing is gebaseerd op artikel 13, §4, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Dit wetsartikel luidt als volgt:

§ 4. De minister of zijn gemachtigde kan in één van de volgende gevallen dezelfde maatregel treffen ten opzichte van de in artikel 10bis, § 2 bedoelde familieleden: 1° er wordt een einde gesteld aan het verblijf van de vreemdeling die vervoegd werd;"

Verzoekende partij betwist niet dat de referentiepersoon geen verblijfsrecht meer heeft in België en dat in toepassing van artikel 13, §4, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet het verblijfsrecht van de verzoekende partij kan worden ingetrokken.

De bestreden beslissing is geen automatisch gevolg van de beëindiging van het verblijfsrecht van de referentiepersoon. Immers verwijst de bestreden beslissing naar artikel 17 van de Gezinsherenigingsrichtlijn, dat luidt als volgt: […]

In de bestreden beslissing werd dienaangaande gemotiveerd als volgt:

[…]

De verwerende partij wenst te benadrukken dat zij in het kader van de materiële motiveringsplicht over een ruime discretionaire bevoegdheid beschikt, zoals bevestigd wordt in volgende rechtspraak:

• RVV nr. 233 226 van 27 februari 2020
De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat in casu niet het geval is. Uit de bespreking hierboven is reeds gebleken dat de gemachtigde in alle redelijkheid tot de conclusie is gekomen dat verzoekster niet heeft aangetoond over voldoende middelen van bestaan voor de duur van haar verblijf heeft aangetoond. Prima facie wordt de schending van het redelijkheidsbeginsel niet aangetoond.

Verzoeker benadrukt dat hij als minderjarige naar België kwam en dat hij studeert aan de universiteit. Echter, er kan in dat opzicht worden verwezen naar volgende overweging in de bestreden beslissing aangaande het schoolparcours en de kennis van het Nederlands:
"Hoewel beiden gezien worden als positieve elementen in het dossier van betrokkene zijn deze onvoldoende om in hoofde van betrokkene te kunnen spreken van een duurzame verankering in België of een daadwerkelijke bijzondere band met België. Verder zijn er geen aanwijzingen dat betrokkene geen enkele band zou hebben met Marokko"

Verzoeker concretiseert verder niet op welke datum hij naar België is gekomen en zodoende weerlegt hij allerminst de volgende overweging in de bestreden beslissing dat "De duur van het verblijf van betrokkene in België is niet dermate lang dat het inhumaan zou zijn actueel een einde te stellen aan het verblijf dat werd uitgeoefend."

Wat de aanwezigheid van de broer en zussen betreft, werd in de bestreden beslissing niet kennelijk onredelijk gemotiveerd als volgt:

[…]

In het verzoekschrift wordt niet ingegaan op dit onderdeel van de bestreden beslissing. Met zijn summiere kritiek toont verzoeker niet aan dat de bestreden beslissing onjuist dan wel kennelijk onredelijk zou zijn.

Verzoeker kan niet ernstig beweren dat er geen rekening werd gehouden met artikel 8 EVRM en artikel 74/13 Vw, gelet op de voornoemde overwegingen in de bestreden beslissing aangaande artikel 17 van de Gezinsherenigingsrichtlijn. Verzoeker toont verder niet aan dat hij omwille van gezondheidsredenen niet zou kunnen terugkeren naar het land van herkomst.

Waar verzoekende partij een schending aanhaalt van het hoorrecht, blijkt dat verzoeker zijn standpunt heeft uiteen kunnen zetten. Bovendien brengt verzoeker bij zijn verzoekschrift geen enkel element aan die de uitkomst van de bestreden beslissing zou kunnen veranderen. Immers, met hetgeen wat verzoeker aanbrengt in het verzoekschrift werd reeds rekening gehouden in de bestreden beslissing. Een schending van het hoorrecht is aldus niet aan de orde.

De door verzoeker aangehaalde bepalingen en beginselen worden niet geschonden.

De voorgestelde middelen zijn niet ernstig."

2.4 De middelen worden, gelet op hun onderlinge verknochtheid, samen behandeld.

In casu heeft verweerder een beslissing genomen waarbij het verblijfsrecht van verzoeker wordt ingetrokken en hem een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgeleverd. De bestreden beslissing wordt genomen met toepassing van artikel 13, §4, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, namelijk omdat er een einde werd gesteld aan het verblijf van de vreemdeling die vervoegd werd op basis van artikel 13, §3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker verkreeg oorspronkelijk zijn verblijfsrecht met toepassing van (oud) artikel 10bis van de Vreemdelingenwet, in de hoedanigheid van descendent van een derdelander die in België is gemachtigd tot een verblijf. Verzoeker bekwam het verblijfsrecht in functie van zijn Marokkaanse moeder. Hij diende op 29 april 2025 bij de stad Antwerpen een aanvraag in tot verlenging van zijn verblijfsrecht. Uit de bestreden beslissing volgt dat het verblijfsrecht waarover de Marokkaanse moeder van verzoeker, de referentiepersoon, in België beschikte, is verstreken sinds 31 juli 2025. Op 29 januari 2026 besliste de gemachtigde dan ook het verblijfsrecht waarover verzoeker beschikt, in te trekken omdat er intussen een einde werd gesteld aan het verblijfsrecht van de referentiepersoon.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (cf. RvS 28 juni 2018, nr. 241.985).

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

De aangevoerde schending van de bovenvermelde algemene beginselen moet in casu worden onderzocht in het licht van de tevens aangevoerde schending van artikel 13 van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

"§1. Behalve indien dit uitdrukkelijk anders wordt voorzien, wordt de machtiging tot verblijf verleend voor een beperkte tijd, ingevolge deze wet of ingevolge specifieke omstandigheden die betrekking hebben op de betrokkene of ingevolge de aard of de duur van zijn activiteiten in België.

[…]

§2. Op aanvraag van de betrokkene wordt de verblijfstitel door het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats verlengd of vernieuwd, op voorwaarde dat die aanvraag werd ingediend vóór het verstrijken van de titel en dat de minister of zijn gemachtigde de machtiging voor een nieuwe periode heeft verlengd of de toelating tot verblijf niet heeft beëindigd.

De Koning bepaalt binnen welke termijnen en onder welke voorwaarden de vernieuwing of de verlenging van de verblijfsvergunningen moet worden aangevraagd.

§3.De minister of zijn gemachtigde kan in één van de volgende gevallen een bevel om het grondgebied te verlaten afgeven aan de vreemdeling die gemachtigd werd om voor een beperkte tijd in het Rijk te verblijven ingevolge deze wet of ingevolge de bijzondere omstandigheden eigen aan de betrokkene of ingevolge de aard of de duur van zijn activiteiten in België :

1° indien hij langer dan deze beperkte tijd in het Rijk verblijft;
2° indien hij niet meer voldoet aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden.
3° (Opgeheven bij art. 13 van de wet van 4 mei 2016)

Wanneer de in het eerste lid bedoelde vreemdeling vergezeld of vervoegd werd door een in artikel 10, §1, eerste lid, 4° tot 6°, bedoeld familielid, houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokkene, de duur van zijn verblijf op het grondgebied van het Rijk, het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van oorsprong.

§4. De minister of zijn gemachtigde kan in één van de volgende gevallen dezelfde maatregel treffen ten opzichte van de in artikel 10bis, §§ 2 en 2/1, bedoelde familieleden :

1° er wordt een einde gesteld aan het verblijf van de vreemdeling die vervoegd werd;
2° de vreemdeling voldoet niet meer aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden;
3° de vreemdeling en de vreemdeling die vervoegd wordt, onderhouden geen of geen werkelijk huwelijks- of gezinsleven meer;

4° de vreemdeling die gemachtigd werd tot een verblijf in het Rijk in de hoedanigheid van wettelijk geregistreerde partner in de zin van artikel 10, § 1, eerste lid, 6°, b), of de vreemdeling die hij vervoegd heeft, is in het huwelijk getreden met een andere persoon of heeft een wettelijk geregistreerd partnerschap afgesloten met een andere persoon;
5° het staat vast dat het huwelijk, het partnerschap of de adoptie uitsluitend afgesloten werden opdat de betrokken vreemdeling het Rijk zou kunnen binnenkomen of er verblijven.

De minister of zijn gemachtigde kan dezelfde maatregel treffen ten opzichte van de in artikel 10bis, § 1, bedoelde familieleden.

Bij de beslissing om een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren op basis van het eerste lid, 1° tot 4°, houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokken persoon en met de duur van zijn verblijf in het Rijk, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst."

Uit de bovenstaande bepaling volgt dat de gemachtigde aan "*de in artikel 10bis, §§2 en 2/1, bedoelde familieleden*" een bevel om het grondgebied te verlaten kan afleveren wanneer er een einde wordt gesteld aan het verblijfsrecht van de vreemdeling die vervoegd werd. In dat geval dient de gemachtigde rekening te houden met "*de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokken persoon en met de duur van zijn verblijf in het Rijk, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst*". Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet vereist eveneens dat wanneer de gemachtigde een bevel om het grondgebied te verlaten aflevert, hij rekening moet houden *"met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land*".

Verzoeker houdt voor dat hij niet werd gehoord omtrent de elementen waarmee verweerder krachtens de bovenstaande bepalingen rekening dient te houden bij het nemen van de bestreden beslissing. Hij voert dan ook de schending aan van het hoorrecht zoals gewaarborgd door artikel 41 van het Handvest.

Het hoorrecht, zoals neergelegd in artikel 41 van het Handvest dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt, verzekert het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen. De Raad wijst erop dat volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie het hoorrecht een algemeen beginsel van Unierecht vormt (cf. HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ro. 81-82). Het hoorrecht maakt tevens deel uit van de grondrechten die bestanddeel zijn van de rechtsorde van de Unie en die verankerd zijn in het Handvest. Dit hoorrecht dient niet enkel door de instellingen van de Unie te worden erkend, maar aangezien het een algemeen beginsel van het Unierecht betreft, ook door de overheidsinstanties van alle lidstaten wanneer zij beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen, zelfs al schrijft de toepasselijke regelgeving een dergelijke formaliteit niet expliciet voor.

De Raad wijst er op dat luidens vaste rechtspraak van het Hof een schending van het hoorrecht naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat verzoeker specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het nemen van de bestreden beslissing hadden kunnen verhinderen (cf. HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80). Hieruit volgt dat niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure een schending van het hoorrecht oplevert.

Verzoeker voert aan dat hij, indien hij zou zijn gehoord voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing, hij had kunnen duiden dat de referentiepersoon inmiddels een single permit heeft aangevraagd vanuit Marokko; dat hij intussen studeert aan de Universiteit van Antwerpen en dat hij de zorg draagt over zijn minderjarige broers en zussen in België. Verzoeker wijst erop dat hij zijn minderjarige broers en zussen niet kan achterlaten in België.

Uit het administratief dossier volgt dat verzoeker, samen met zijn minderjarige broers en zussen, op 29 april 2025 bij de stad Antwerpen de verlenging van zijn verblijfsrecht heeft gevraagd. Op dat moment beschikte de referentiepersoon in hoofde waarvan verzoeker zijn verblijfsrecht bekwam – namelijk zijn Marokkaanse moeder – nog over een verblijfsrecht in België. Uit een e-mailbericht van 16 oktober 2025 dat zich in het administratief dossier bevindt, blijkt dat de aanvraag tot verlenging echter nooit eerder door de diensten van de stad Antwerpen aan de bevoegde dienst van de Dienst Vreemdelingenzaken werd overgemaakt. Deze e-mail luidt als volgt:

“Beste

Op 29/04/25 werd er een verlenging van de EVK A aangevraagd betrokken en volgende personen: […]. De documenten werden echter nooit aan uw dienst overgemaakt (zie bijlage). Ondertussen (op 16/10/25) werd de verlenging verblijf van de referentiepersoon […] (= moeder) geweigerd. Kunnen jullie voor deze 4 kinderen ook een weigering opmaken?”.

De gemachtigde neemt uiteindelijk op 29 januari 2026 een beslissing tot intrekking van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten. Uit het administratief dossier kan niet blijken dat de gemachtigde verzoeker nog op enige wijze heeft gehoord voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing. Verzoeker werd niet gevraagd om zijn individuele situatie toe te lichten. Nochtans blijkt dat zijn individuele situatie wel degelijk is gewijzigd sinds het moment dat hij de verlenging van zijn verblijfsrecht heeft aangevraagd op 29 april 2025. De referentiepersoon beschikt immers niet langer over een verblijfsrecht in België. Verweerder stelt in de bestreden beslissing dat het “*niet duidelijk [is] of betrokkene momenteel nog in België verblijft daar de referentiepersoon terug is gekeerd naar Marokko*”. Van een zorgvuldig handelende overheid kan worden verwacht dat hij, bij twijfel omtrent de eventuele aanwezigheid van verzoeker in België, hem uitnodigt om hierover meer duidelijkheid te scheppen vooraleer een beslissing te nemen waarbij het verblijfsrecht wordt ingetrokken. Minstens diende verweerder hem de kans te geven om alle relevante informatie aan te brengen die toelaat dat verweerder een beslissing kan nemen rekening houdend met “*de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokken persoon en met de duur van zijn verblijf in het Rijk, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst*”, zoals is vereist overeenkomstig artikel 13 van de Vreemdelingenwet. Uit het administratief dossier kan niet worden afgeleid dat dit in casu is gebeurd.

Verzoeker brengt in het kader van zijn verzoekschrift een diploma secundair onderwijs en een attest van de Universiteit van Antwerpen bij waaruit volgt dat hij voor het academiejaar 2025-2026 is ingeschreven voor een bachelor in de industriële wetenschappen: elektromechanica. Niet alleen duidt dit erop dat verzoeker daadwerkelijk nog in België verbleef op het moment dat de bestreden beslissing werd genomen, ook blijkt hieruit dat verzoeker intussen een diploma secundair onderwijs heeft behaald in 2025 en verder universitaire studies in België heeft aangevangen. Uit niets blijkt dat verweerder hiermee rekening heeft gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing.

In de bestreden beslissing wordt verder gemotiveerd dat het hele gezin van de referentiepersoon zijn recht op verblijf verliest. Volgens de bestreden beslissing krijgt elk lid van het gezin dezelfde beslissing waardoor zij allen gezamenlijk hun recht op verblijf verliezen. De gezinsleden worden volgens verweerder niet van elkaar gescheiden. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker samen met zijn drie minderjarige broers en zussen een aanvraag tot verlenging van hun verblijfskaart heeft ingediend. Volgens de bestreden beslissing verliezen alle leden van het gezin hun verblijfsrecht omdat de referentiepersoon, hun moeder, niet langer over een verblijfsrecht in het Rijk beschikt en van ambtswege werd afgevoerd. Uit het administratief dossier kan echter niet worden afgeleid dat voor de drie minderjarige broers en zussen van verzoeker eveneens een beslissing tot intrekking van hun verblijfsrecht werd genomen. Verzoeker argumenteert dat hij sinds het vertrek van zijn moeder zelf de zorg draagt voor zijn minderjarige broers en zussen. Deze stelling wordt niet weerlegd door de informatie vervat in het administratief dossier. Hoewel in de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat “*elk lid van het gezin krijgt dezelfde beslissing, aldus verliezen zij allen gezamenlijk het recht op verblijf*”, wordt dit niet ondersteund door de gegevens van het administratief dossier. Het is voor de Raad op basis van deze gegevens dan ook niet mogelijk om te achterhalen hoe de administratieve situatie van de minderjarige broers en zussen van verzoeker eruit ziet en of zij daadwerkelijk een beslissing tot intrekking van hun verblijfsrecht hebben ontvangen. In ieder geval wordt dit tegengesproken door het betoog van verzoeker, die stelt dat hij op heden alleen instaat voor de zorg van zijn minderjarige broers en zussen.

Uit bovenstaande bespreking volgt dat verzoeker, indien hij zou zijn gehoord voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing, hij wel degelijk elementen had kunnen aanbrengen die een invloed zouden kunnen gehad hebben op de besluitvormingsprocedure. Een schending van het hoorrecht en van het zorgvuldigheidsbeginsel is aldus bewezen.

De repliek van verweerder in de nota met opmerkingen doet geen afbreuk aan deze vaststelling. Verweerder komt immers niet verder dan erop te wijzen dat de referentiepersoon geen verblijfsrecht meer heeft in België en de motieven uit de bestreden beslissing te hernemen. Verweerder meent dat verzoeker de kans heeft gekregen zijn standpunt uiteen te kunnen zetten en dat er reeds rekening werd gehouden met de elementen die verzoeker in het kader van de huidige procedure aanbrengt, doch zulks blijkt niet uit het administratief dossier. Met zijn repliek slaagt verweerder er niet in de vastgestelde schending van het hoorrecht te remediëren.

De middelen zijn in de aangegeven mate dan ook gegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 9 januari 2026 tot intrekking van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 14quater) wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken op zestien september tweeduizend zesentwintig door:

N. MOONEN,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
K. VERHEYDEN,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
K. VERHEYDEN	N. MOONEN